

בש"פ 491/16 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
בש"פ 491/16

כבוד השופט י' עמית
פלוני

לפני:
העורר:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על מעצר עד תום הליכים - החלטת בית המשפט
המחוזי מרכז בתיק מ"ת 45062-07-15 שניתנה ביום
3.1.2016 על ידי כבוד השופטת ד' מרשק מרום

(28.01.2016)

י"ח בשבט התשע"ו

תאריך הישיבה:

עו"ד שי רודה ועו"ד נועם בן שרון
עו"ד שרית משגב

בשם העורר:
בשם המשיבה:

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת ד' מרשק מרום) מיום 3.1.2016 במ"ת 45062-07-15, בגדרה דחה בית המשפט בקשה לעיון חוזר בהחלטה להורות על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים.

1. נגד העורר הוגש ביום 22.7.2015 כתב האישום המייחס לו עבירות של חטיפה לפי סעיף 369 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); מעשה סדום לפי סעיף 347(ב) לחוק; תקיפה הגורמת חבלה ממשית לפי סעיף 380 לחוק; נשיאה והובלת נשק ותחמושת שלא כדין לפי סעיף 144(ב) לחוק; איומים לפי סעיף 192 לחוק; הדחה בחקירה לפי סעיף 245(א) לחוק; והסתייעות ברכב לביצוע פשע לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה [נוסח חדש].

עובדות כתב האישום פורטו בהרחבה בהחלטתו של כב' השופט ע' פוגלמן מיום 3.11.2015 (בש"פ 7075/15), ועל כן אביא כאן אך את עיקרן. על פי הנטען בכתב האישום, במהלך שנת 2014 התפתח קשר רומנטי מחוץ לנישואין בין העורר לבין אישה צעירה, כבת 18 (להלן: המתלוננת), שלא ידעה כי העורר נשוי, עד שקיבלה שיחת טלפון מאשתו שבשרה לה כי הוא נשוי והיא נמצאת בהריון מתקדם. המתלוננת נסתה לדבר עם העורר בטלפון, אך הלה מיאן לענות לה, עד מספר שבועות לאחר מכן, ביום 6.7.2015, כאשר השניים נפגשו לבקשת העורר. בסמוך לשעה 23:50 העורר

עמוד 1

הגיע ברכבו לביתה של המתלוננת ברחובות, והשניים החלו בנסיעה לכיוון ג'לג'וליה. במהלך הנסיעה נעל העורר את דלתות הרכב, לקח מהמתלוננת את הטלפון הנייד שלה, והחל לאיים עליה ולסטור לה. העורר אסף את חברו, ואז נסעו השלושה לחורשה בסמוך לג'לג'וליה. העורר דרש מהמתלוננת לצאת מהרכב ולהיכנס לתא המטען. לאחר זמן מה, הוא הוציאה מתא המטען, דרש ממנה להתפשט ודרש מחברו ולצלם את המתלוננת בטלפון נייד. לאחר מכן דרש מהמתלוננת לכרוע על ברכיה, כיוון אל ראשה אקדח טעון בכדור בודד, אמר לה "תתפללי לאלוהים שהכדור לא ייצא", ולחץ על ההדק. הכדור לא נורה, והעורר דרש מהמתלוננת לנשק את רגליו, ואמר לה שהיא יכולה ללכת. המתלוננת השיבה שאין לה לאן ללכת במצבה הנוכחי - עירומה וללא תעודה מזהה או טלפון - והעורר הזהיר אותה שלא להתלונן למשטרה מכיוון שיש לו קרובי משפחה רבים שעובדים במשטרה. העורר החזיר את המתלוננת לרכבו, ובשלב מסוים כפה עליה לבצע בו מין אורלי, עת חברו מחכה מחוץ לרכב. לאחר מכן השלושה נסעו מהמקום, הורידו את החבר בביתו והמשיכו חזרה לביתה של המתלוננת. בסמוך לשעה 05:00 התקשרה אמה של המתלוננת לטלפון שלה, והלה אמרה לאמה כי היא בדרך הביתה. בסמוך לשעה 06:15 עברו השניים במחסום "חוצה שומרון", והתבקשו לצאת מהרכב כדי לאפשר לחיילים לבצע חיפוש באמצעות כלבי גישוש. העורר אמר למתלוננת שהוא ריסס את הנשק עם חומר המונע את איתורו על ידי כלבים, ובפועל החיפוש לא העלה דבר. השניים המשיכו בנסיעתם, ובשעה 07:00 הוריד העורר את המתלוננת בביתה.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד העורר, הוגשה בקשה למעצרו עד תום ההליכים. בהחלטתו מיום 5.8.2015, קבע בית משפט קמא (כב' השופט א' יעקב) כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר, על אף "כרסום מזערי" בהן נוכח סתירות קלות בין הודעותיה השונות של המתלוננת במשטרה. על פי תסקיר שירות מבחן, לעורר זה מעצרו המשמעותי הראשון, והוא מהווה עבורו חוויה קשה ומערערת. שירות המבחן העריך כי נשקפת מהעורר רמת סיכון מעל לבינונית אך מצא את המפקחים מתאימים והמליץ על שחרורו של העורר לחלופת מעצר. בהחלטתו מיום 30.8.2015, קבע בית המשפט כי לא ניתן לתת אמון בעורר שלא יחזור על מעשים דומים במטרה לספק את "יצריו האפלים". על כן, ובשים דגש על כך שמסוכנותו של העורר היא כלפי נשים באופן כללי, הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים נגדו.

3. על החלטה זו ערר העורר לבית משפט זה (בש"פ 7075/15 הנ"ל) בטענה כי הראיות שהוצגו אינן עולות כדי ראיות לכאורה להוכחת אשמתו בעבירות של מעשי סדום, חטיפה, ועבירות נשק המיוחסות לו. מעבר לכך, טען העורר כי הוא לעולם לא נחקר בקשר לאלימות כלפי אישה וכי המתלוננת עצמה ציינה כי לא נהג כלפיה באלימות עובר לאירוע המתואר בכתב האישום. עם זאת, הסכים העורר להתקיימותן של ראיות ביחס לעבירת התקיפה הגורמת לחבלה ממשית. בהחלטתו מיום 3.11.2015 ציין השופט פוגלמן כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המעשים המיוחסים לעורר בכתב האישום, אך לצדן נותרו קשיים מסוימים, וביניהם: אי-הימצאות האקדח במחסום, וגם בחיפושים בביתו של העורר לאחר מכן; אי-הימצאות החבר שנכח באירוע; אי-הימצאות התצלומים שאותו חבר צילם; ופערים מסוימים בין הודעת המתלוננת במשטרה לבין עדותה בבית המשפט השלום במסגרת בקשתה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת. לעניין המסוכנות נקבע כי התמונה המצטיירת מעברו הנקי של העורר, העובדה כי גם המתלוננת מודה שהאירוע התרחש לאחר מערכת יחסים רומנטית ללא גילויי אלימות קודמת, והעובדה ששירות המבחן המליץ על שחרור העורר לחלופה, הינה מורכבת מעט יותר מהתמונה שתיאר בית משפט קמא. עם זאת, נקבע כי אין בחלופה שהוצעה (בביתו של העורר בפיקוח אמו ואשתו) כדי לסכון, והערר נדחה מבלי שהדבר יחסום באופן מוחלט שחרור לחלופה אחרת ככל שתוצע.

4. ביום 3.1.2016 התקיים דיון בבקשה לעיון חוזר. שירות המבחן הגיש תסקיר משלים בו צוין כי מעצרו הממושך של העורר מהווה גורם בעל השפעה מרתיעה ומציבת גבול, והמליץ על מעצרו בתנאי איזוק אלקטרוני בביתו של קרוב

משפחה, ביחד עם שני מפקחים נוספים.

בית המשפט דחה את הבקשה, בקובעו כי החלופה אינה הולמת את המסוכנות הנשקפת מהעורר, במיוחד לאור קביעת שירות המבחן לפיה ההליך הפלילי הממושך יגביר את הלחצים עמם העורר יידרש להתמודד – ועמם המסוכנות. בית המשפט גם התייחס למצבה של המתלוננת, והפחד והלחצים אליהם היא נתונה בעקבות האירוע ובעקבות העובדה שהעורר מכיר אותה ואת מקום מגוריה ואיים לפגוע בה. בית המשפט ציין כי המתלוננת צפויה להתחיל להעיד בתחילת חודש פברואר 2016, ויש לקחת את מצבה הנפשי הקונקרטי בחשבון.

על כך נסב הערר שבפניו.

5. העורר העלה מספר טענות במישור הראיות לכאורה, אך אינו רואה טעם להידרש להן, באשר אינו סבור כי יש בהן כדי לשנות את התמונה הראייתית, כפי ששורטטה בפרוטרוט בהחלטתו הנ"ל של השופט פוגלמן.

העורר הצביע על גילו הצעיר, ועל כך שרק לאחרונה הותקף באופן קשה בבית הסוהר ונחתך בפניו, כפי שאכן ניתן היה להתרשם במהלך הדיון. עוד טען העורר כי לא היה מקום לדחות גם את ההמלצה השנייה של שירות המבחן, וכי שגה בית המשפט במשקל שייחס למצבה של המתלוננת.

6. אומר בקצרה כי מבלי שנעלמה מעיני החלטתו של השופט פוגלמן, אינו רואה מקום להורות על שחרורו של העורר לחלופת מעצר, נוכח מסוכנותו כפי שעולה מהמעשים הקשים המיוחסים לו. תסקיר שירות המבחן, ככל שהוא מתייחס לעורר עצמו, אינו חיובי, ומשרטט פרופיל מדאיג, שתואם את התמונה העולה מהמעשים המיוחסים לעורר. לכך יש להוסיף את הצורך להתחשב גם בבטחונה ובמצבה הנפשי של המתלוננת, הנתונה במצוקה ובחשש מפני האפשרות שישוחרר ממעצר, מה עוד שהמתלוננת טרם העידה, והתאריך שנקבע לשמיעת עדותה נקבע כעת ליום 8.2.2016.

עם זאת, בשים לב לגילו הצעיר של העורר, להיעדר עבר פלילי, לתקיפתו בעודו במשמורת שב"ס, ולאור ההמלצה החיובית של שירות המבחן לגבי החלופה המוצעת – בהינתן כל אלה, אינו סוגר את הדלת לחלוטין בפני העורר, וניתן יהיה לחזור ולשקול את שחרורו למעצר באיזוק אלקטרוני, לאחר שהמתלוננת תסיים למסור את עדותה, ואם וככל שהמשפט יתארך מעבר לצפוי.

7. סוף דבר שהערר נדחה.

ניתנה היום, כ"א בשבט התשע"ו (31.1.2016).

ש ו פ ט

